

La sărbătoarea Corpus Christi

„Pentru mine Tabernacolul a fost întotdeauna Betania, locul liniștit și blând unde se află Cristos”, spune sfântul Josemaría în această omilie despre devoțiunea față de Preasfântul Sacrament, pe care a rostit-o la 28 mai 1964, sărbătoarea Corpus Christi.

19.06.2025

Astăzi, la sărbătoarea *Corpus Christi*, medităm împreună la profunzimea iubirii Domnului, care L-a

determinat să rămână ascuns sub speciile sacramentale, ca și cum am auzi fizic acele învățături ale Lui adresate mulțimii: *Iată, semănătorul a ieșit să semene! Și, în timp ce semăna, o parte a căzut de-a lungul drumului. Venind păsările cerului, au mâncat-o. O altă parte a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, și îndată a răsărit, pentru că nu avea pământ adânc; iar când soarele a răsărit, s-a veștejit și, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini. Spinii, crescând, au înăbușit-o. Iar alta a căzut în pământ bun și a dat rod: care o sută, care șaiszeci, care treizeci.*

Scena este actuală. Semănătorul divin își aruncă și acum sămânța. Lucrarea mântuirii continuă să se împlinească, iar Domnul vrea să se folosească de noi: dorește ca creștinii să deschidem iubirii Sale toate căile pământului; ne invită să răspândim mesajul divin, prin învățătură și

exemplu, până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Ne cere, ca cetățeni ai societății bisericești și civile, în îndeplinirea cu fidelitate a îndatoririlor noastre, să fim un alt Cristos, sfințind munca profesională și obligațiile propriiei noastre stări.

Dacă ne uităm în jurul nostru, la această lume pe care o iubim pentru că este o creație divină, vom observa că parabola este adevărată: cuvântul lui Isus Cristos este roditor, inspiră în multe suflete dorința de dăruire și fidelitate. Viața și comportamentul celor care îl slujesc pe Dumnezeu au schimbat istoria, și chiar mulți dintre cei care nu-L cunosc pe Domnul sunt mișcați –poate fără să știe– de idealuri născute din creștinism.

Vedem, de asemenea, că o parte din sămânță cade pe pământ sterp, sau printre spini și ciulini: că sunt inimi care se închid față de lumina credinței. Idealurile de pace, de

reconciliere și de fraternitate sunt acceptate și proclamate, dar –nu de puține ori– sunt contrazise de fapte. Unii oameni se străduiesc în zadar să încătușeze vocea lui Dumnezeu, împiedicând difuzarea ei cu forța brută sau cu o armă mai puțin zgomotoasă, dar poate mai cruntă, pentru că desensibilizează spiritul: indiferența.

Pâinea Vieții Veșnice

Aș dori ca noi, luând în considerare toate acestea, să devenim conștienți de misiunea noastră de creștini, să ne îndreptăm privirea către Sfânta Euharistie, către Isus care, prezent printre noi, ne-a constituit ca mădulare ale Sale: *vos estis corpus Christi et membra de membro*, voi sunteți trupul lui Cristos și membru fiecare în parte, unite cu celelalte mădulare. Dumnezeuul nostru a hotărât să rămână în Tabernacol pentru a ne hrăni, pentru a ne întări,

pentru a ne diviniza, pentru a da eficiență misiunii și efortului nostru. Isus este în același timp semănătorul, sămânța și rodul semănării: Pâinea vieții veșnice.

Acest miracol, reînnoit în mod continuu, al Sfintei Euharistii, are toate caracteristicile modului de acțiune al lui Isus. Dumnezeu adevărat și om adevărat, Domn al cerului și al pământului, El ni se oferă ca hrană, în modul cel mai firesc și obișnuit. Așa așteaptă dragostea noastră, de aproape două mii de ani. E mult timp și nu e mult timp: deoarece, când există iubire, zilele zboară.

Îmi vine în minte o poezie *gallega* fermecătoare, una dintre acele *Cantigas* ale lui Alfonso al X-lea Înteleptul. Legenda unui călugăr care, în simplitatea sa, a implorat-o pe Sfânta Maria să poată contempla cerul, chiar dacă doar pentru o clipă.

Fecioara i-a îndeplinit dorința, iar bunul călugăr a fost dus în paradis. Când s-a întors, nu a recunoscut pe niciunul dintre locuitorii mănăstirii: rugăciunea lui, care i se păruse foarte scurtă, durase trei secole. Trei secole nu sunt nimic pentru o inimă iubitoare. Așa îmi explic eu acei două mii de ani de așteptare a Domnului în Euharistie. Este așteptarea lui Dumnezeu, care îi iubește pe oameni, care ne caută, care ne iubește așa cum suntem –limitați, egoiști, inconstanți–, dar cu capacitatea de a descoperi iubirea Lui infinită și de a ne dăruia Lui în întregime.

Din iubire și pentru a ne învăța să iubim, Isus a venit pe pământ și a rămas printre noi în Euharistie.

Iubindu-i pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la sfârșit; cu aceste cuvinte începe Sfântul Ioan relatarea celor întâmplate în ajunul Paștelui, când Isus –ne spune Sfântul Paul– a luat pâinea și, mulțumind, a frânt-o și

a zis: acesta este Trupul Meu cel care este dat pentru voi. Faceți aceasta în amintirea Mea! De asemenea, după cină, a luat potirul spunând: Acesta este potirul noului legământ în Sângele Meu. Faceți aceasta, ori de câte ori beți, în amintirea Mea!.

O nouă viață

Este momentul simplu și solemn al instituirii Noului Testament. Isus desființează vechea economie a Legii și ne revelează că El însuși va fi conținutul rugăciunii noastre și al vieții noastre.

Observați bucuria care inundă liturgia de astăzi: *lauda să fie plină, sonoră, veselă*. Este bucuria creștină, care cântă sosirea altui timp: *Paștele vechi s-a încheiat, începe cel nou. Vechiul este înlocuit cu noul, adevărul face să dispară umbra, noaptea este eliminată de lumină.*

Miracolul iubirii. *Aceasta este cu adevărat pâinea copiilor: Isus, Întâiul născut al Tatălui Veșnic, ni se oferă ca hrană. Și același Isus Cristos, care ne întărește aici, ne așteaptă în ceruri ca meseni, comoștenitori și parteneri, pentru că cei care se hrănesc cu Cristos vor muri cu moarte pământească și vremelnică, dar vor trăi veșnic, pentru că Cristos este viața nepieritoare.*

Fericirea veșnică, pentru creștinul care este mângâiat cu mana definitivă a Euharistiei, începe deja acum. Vechiul a trecut: să lăsăm deoparte tot ce este trecător; să fie totul nou pentru noi: *inimile, cuvintele și faptele noastre.*

Aceasta este Vestea cea Bună. Este *noutate*, știre, pentru că ne vorbește despre o profunzime de Iubire pe care nu o bănuiam înainte. Este *bună*, pentru că nu este nimic mai bun decât să ne unim în mod intim

cu Dumnezeu, Binele tuturor bunurilor. Aceasta este *Vestea cea Bună*, pentru că, într-un fel și într-un mod de nedescris, ne anticipează veșnicia.

Tratându-L pe Isus în Cuvânt și în Pâine

Isus se ascunde în Preasfântul Sacrament al altarului, pentru ca să *îndrăznim* să-L tratăm, pentru a ne fi alimentul, cu scopul ca să fim una cu El. Spunând că *fără Mine nu puteți face nimic*, nu l-a condamnat pe creștin la ineficacitate și nici nu l-a forțat la o căutare grea și dificilă a Persoanei Sale. A rămas între noi cu o disponibilitate totală.

Când ne adunăm în jurul altarului în timp ce se celebrează Sfânta Jertfă a Liturghiei, când contemplăm Sfânta Ostie expusă spre adorație sau când o adorăm ascunsă în Tabernacol, trebuie să ne reaprindem credința, să ne gândim la acea nouă existență

care vine la noi și să ne lăsăm mișcați
de iubirea și tandrețea lui
Dumnezeu.

*Ei erau stăruiitori în învățătura
apostolilor și în comuniunea fraternă,
la frângerea pâinii și la rugăciune.*

Așa ne descriu Scripturile purtarea
primilor creștini: adunați de credința
apostolilor în perfectă unitate,
participând la Euharistie, unanimi în
rugăciune. Credință, Pâine, Cuvânt.

Isus, în Euharistie, este o garanție
sigură a prezenței Sale în sufletele
noastre; a puterii Sale, care susține
lumea; a promisiunilor Sale de
mântuire, care vor ajuta familia
omenească, când va veni sfârșitul
timpurilor, să locuiască veșnic în
casa Cerului, în jurul lui Dumnezeu
Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu
Duhul Sfânt: Preasfânta Treime, Un
singur Dumnezeu. Toată credința
noastră intră în acțiune atunci când

credem în Isus, în prezența Sa reală sub forma pâinii și a vinului.

Nu înțeleg cum se poate trăi o viață creștină fără a simți nevoia unei prietenii constante cu Isus în Cuvânt și în Pâine, în rugăciune și în Euharistie. Și înțeleg foarte bine că, de-a lungul secolelor, generațiile succesive de credincioși au concretizat această evlavie euharistică. Uneori, cu practici în masă, mărturisindu-și public credința; alteori, cu gesturi tăcute și liniștite, în liniștea sacră a templului sau în intimitatea inimii.

Înainte de toate, trebuie să iubim Sfânta Liturghie, care trebuie să fie centrul zilei noastre. Dacă trăim bine Liturghia, cum să nu continuăm restul zilei cu gândul nostru la Domnul, cu dorința de a nu ne îndepărta de prezența Lui, de a lucra așa cum a lucrat El și de a iubi așa cum a iubit El? Atunci învățăm să-I

mulțumim Domnului pentru cealaltă delicatețe a Lui: că nu a vrut să-și limiteze prezența doar la momentul Jertfei de pe Altar, ci a hotărât să rămână în Ostia Sfântă care este rezervată în Tabernacol.

Vă voi spune că pentru mine Tabernacolul a fost întotdeauna Betania, locul liniștit și blând unde se află Cristos, unde îi putem povesti grijile noastre, suferințele noastre, visele și bucuriile noastre, cu aceeași simplitate și naturalețe cu care îi vorbeau acei prieteni ai Lui, Marta, Maria și Lazăr. De aceea, când mă plimb pe străzile unui oraș sau al unui sat, îmi face bucurie să descopăr, chiar și de departe, silueta unei biserici; este un nou Tabernacol, o altă ocazie de a lăsa sufletul să scape pentru a sta cu dorința alături de Domnul prezent în Preasfântul Sacrament.

Rodnicia Euharistiei

Când Domnul a instituit Sfânta Euharistie la Cina cea de Taină, era noapte, *ceea ce* –comentează Sfântul Ioan Gură de Aur– *arăta că timpurile s-au împlinit*. Noaptea se așternea peste lume, pentru că vechile rituri, semnele străvechi ale milostivirii infinite a lui Dumnezeu față de umanitate aveau să se realizeze pe deplin, deschizând calea către o nouă dimineață: noul Paște. Euharistia a fost instituită în timpul nopții, pregătindu-Se dinainte pentru dimineața Învierii.

De asemenea, în viețile noastre trebuie să pregătim acei zori. Tot *ceea ce* este trecător, dăunător și inutil –descurajarea, neîncrederea, tristețea, lașitatea– toate acestea trebuie aruncate. Sfânta Euharistie introduce noutatea divină în copiii lui Dumnezeu și noi trebuie să răspundem *in novitate sensus*, cu o reînnoire a tuturor sentimentelor și a tuturor faptelor noastre. Ni s-a dat

un nou principiu de energie, o rădăcină puternică, altoită în Domnul. Nu ne putem întoarce la drojdia veche, noi cei care avem Pâinea de acum și dintotdeauna.

În această sărbătoare, în orașele dintr-o parte și din cealaltă a pământului, creștinii îl însoțesc în procesiune pe Domnul care, ascuns în Ostie, umblă pe străzi și piețe –la fel ca în viața Lui pământească–, ieșind în întâmpinarea celor care vor să-L vadă și lăsându-Se găsit de cei care nu-L caută. Isus apare astfel, încă o dată, în mijlocul alor Săi: cum reacționăm la această chemare a Învățătorului?

Deoarece manifestările exterioare ale iubirii trebuie să vină din inimă și să se prelungească prin mărturia conduitei creștine. Dacă am fost reînnoiți prin primirea Trupului Domnului, trebuie să o manifestăm prin fapte. Fie ca gândurile noastre

să fie sincere: de pace, de dăruire, de slujire. Cuvintele noastre să fie adevărate, clare, oportune; să știe să consoleze și să ajute, să știe, mai presus de toate, să ducă celorlalți lumina lui Dumnezeu. Fie ca acțiunile noastre să fie coerente, eficiente, corecte: să aibă acea *bonus odor Christi*, mireasmă plăcută a lui Cristos, deoarece amintesc felul Lui de a se comporta și de a trăi.

Procesiunea de astăzi îl face pe Cristos prezent în satele și orașele lumii. Dar această prezență, repet, nu trebuie să fie un lucru doar de o zi, un zgomot care se aude și se uită. Această trecere a lui Isus ne amintește că trebuie să-L descoperim și în activitățile noastre obișnuite. Împreună cu această procesiune solemnă din această zi de joi, trebuie să fie și procesiunea tăcută și simplă a vieții obișnuite a fiecărui creștin, om între oameni, dar cu bucuria de a fi primit credința și misiunea divină

de a se comporta în așa fel încât să reînnoiască mesajul Domnului pe pământ. Nu suntem lipsiți de greșeli, mizerii, păcate. Dar Dumnezeu este cu oamenii și trebuie să ne dispunem pentru ca El să se folosească de noi și să facă să fie continuă trecerea Sa printre creaturi.

Să cerem, deci, Domnului să ne ajute să fim suflete Euharistice, pentru ca relația noastră personală cu El să se exprime în bucurie, în seninătate, în dorința de dreptate. Astfel vom face mai ușoară pentru ceilalți misiunea de a-L recunoaște pe Cristos, vom contribui la plasarea Lui în vârful tuturor activităților umane.

Promisiunea lui Isus se va împlini:
Iar Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine.

Pâinea și secerișul: comuniune cu toți oamenii

Isus, vă spuneam la început, este semănătorul. Și, prin creștini, își

continuă însămânțarea divină. Cristos strânge grâul în mâinile Sale rănite, îl înmoaie cu sângele Său, îl curăță, îl purifică și îl aruncă în brazdă, care este lumea. Aruncă boabele unul câte unul, pentru ca fiecare creștin, în propriul său mediu, să dea mărturie despre rodnicia Morții și Învierii Domnului.

Dacă suntem în mâinile lui Cristos, trebuie să ne îmbibăm în Sângele Său răscumpărător, să ne lăsăm aruncați la întâmplare, să ne acceptăm viața așa cum o vrea Dumnezeu. Și să ne convingem că, pentru a da roade, sămânța trebuie să fie îngropată și să moară. Apoi se înalță tulpina și apare spicul. Din spicul de grâu, apare pâinea, care va fi convertită de Dumnezeu în Trupul lui Cristos. În felul acesta ne reîntâlnim din nou în Isus, care a fost semănătorul nostru. *Pentru că este o singură pâine, noi, cei mulți, suntem*

*un singur trup, căci toți ne
împărtășim din aceeași unică pâine.*

Să nu pierdem niciodată din vedere faptul că nu există rod dacă nu se seamănă mai întâi: este necesar – prin urmare– să împrăștiem cu generozitate Cuvântul lui Dumnezeu, să facem ca oamenii să-L cunoască pe Cristos și, cunoscându-L, să le fie foame de El. Această sărbătoare a Corpus Christi –Trupul lui Cristos, Pâinea Vieții– este un bun prilej pentru a medita la diferitele tipuri de foame care se simt printre oameni: de adevăr, de dreptate, de unitate și de pace. În fața foamei de pace, trebuie să repetăm cu Sfântul Paul: Cristos este pacea noastră, *pax nostra*. Dorințele de adevăr trebuie să ne amintească faptul că Isus este Calea, Adevărul și Viața. Pe cei care aspiră la unitate, trebuie să-i punem înaintea lui Cristos care se roagă pentru ca noi să fim *consummati in unum*, desăvârșiți în unitate. Foamea

de dreptate trebuie să ne conducă la izvorul original al armoniei între oameni: să fim și să ne știm copii ai Tatălui, frați.

Pace, adevăr, unitate, dreptate. Cât de greu pare uneori misiunea de a depăși barierele care împiedică conviețuirea umană! Și, totuși, noi creștinii suntem chemați să înfăptuim acea mare minune a fraternității: să realizăm, cu harul lui Dumnezeu, ca oamenii să se trateze unii pe alții într-un mod creștinesc, *purtând unii altora poverile*, trăind porunca iubirii, care este legătura desăvârșirii și plinătatea legii.

Nu putem ignora faptul că mai sunt multe de făcut. Odată, poate contemplând mișcarea blândă a spicelor deja coapte, Isus le-a spus discipolilor Săi: *Secerișul este mare, însă lucrătorii sunt puțini. Rugați-L deci pe Domnul secerișului să trimită lucrători la secerișul Lui!*. Ca și

atunci, acum încă lipsesc muncitorii dornici să suporte *greutatea zilei și arșița*. Iar dacă noi, cei care muncim, nu suntem fideli, se va întâmpla ceea ce scrie profetul Ioel: *câmpia este devastată, pământul geme, pentru că grâul este devastat, mustul a secat și untdelemnul lipsește. Rușinați-vă, plugari, și gemeți, viticultori, din cauza grâului și a orzului, căci s-a pierdut secerișul câmpului!*

Nu există recoltă atunci când cineva nu este dispus să accepte cu generozitate un lucru constant, care poate fi lung și obositor: aratul pământului, însămânțarea semințelor, îngrijirea câmpurilor, seceratul și treieratul... În istorie, în timp, se zidește Împărăția lui Dumnezeu. Domnul ne-a încredințat tuturor această lucrare și niciunul dintre noi nu se poate simți scutit. Pe măsură ce îl adorăm și îl privim astăzi pe Cristos în Euharistie, să ne

gândim că vremea odihnei încă nu a sosit, că ziua continuă.

Este consemnat în Cartea Proverbelor: *Cel care-și lucrează pământul se satură de pâine*. Să încercăm să ne aplicăm în mod spiritual acest pasaj: cel care nu lucrează pământul lui Dumnezeu, cel care nu este fidel misiunii dumnezeiești de a se dăruia celorlalți, ajutându-i să-L cunoască pe Cristos, cu greu va reuși să înțeleagă ce este Pâinea Euharistică. Nimeni nu prețuiește ceea ce nu l-a costat efort. Pentru a aprecia și a iubi Sfânta Euharistie, trebuie să parcurgem drumul lui Isus: să fim grâu, să murim pentru noi înșine, să înviem plini de viață și să aducem rod îmbelșugat: însutit!.

Acel drum se rezumă într-un singur cuvânt: iubire. A iubi înseamnă a avea o inimă mare, a simți preocupările celor din jur, a ști să

iertăm și să înțelegem: să ne jertfim, împreună cu Isus Cristos, pentru toate sufletele. Dacă iubim cu inima lui Cristos, vom învăța să slujim și vom apăra adevărul în mod clar și cu dragoste. Pentru a iubi astfel, fiecare trebuie să îndepărteze din propria viață tot ceea ce împiedică Viața lui Cristos în noi: atașamentul față de comoditatea noastră, ispita egoismului, tendința spre lauda de sine. Doar dacă reproducem în noi înșine acea Viață a lui Cristos, vom putea să o transmitem și celorlalți; numai dacă trăim moartea bobului de grâu, vom putea să lucrăm în adâncurile pământului, să-l transformăm din interior, să-l facem rodnic.

Optimismul creștin

Poate că uneori va apărea ispita de a crede că toate acestea sunt frumoase, asemenea unui vis irealizabil. V-am vorbit despre reînnoirea credinței și

a speranței; rămâneți fermi, cu certitudinea absolută că speranțele noastre vor fi împlinite de minunile lui Dumnezeu. Dar este esențial să ne ancorăm cu adevărat în virtutea creștină a speranței.

Să nu ne obișnuim cu minunile care se înfăptuiesc în fața ochilor noștri; cu această măreață minune că Domnul coboară în fiecare zi în mâinile preotului. Isus ne vrea treji, ca să ne convingem de măreția puterii Lui și să auzim din nou făgăduința Lui: *venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum*, veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni; veți fi eficienți și veți atrage sufletele la Dumnezeu. Așadar, trebuie să ne încredem în aceste cuvinte ale Domnului: să urcăm în corabie, să luăm în mâini vâslele, să ridicăm pânzele și să ne lansăm în acea mare a lumii pe care Cristos ne-o dă ca moștenire. *Duc in altum et laxate retia vestra in*

capturam!: înaintați în larg și aruncați-vă năvoadele pentru pescuit!

Acest zel apostolic, pe care Cristos L-a pus în inimile noastre, nu trebuie să se epuizeze –să se stingă–, datorită unei false umilințe. Dacă este adevărat că ne târâm mizeriile personale, de asemenea este adevărat și faptul că Domnul contează cu greșelile noastre. Nu-I scapă privirii Sale milostive că noi oamenii suntem făpturi cu limitări, cu slăbiciuni, cu imperfecțiuni, înclinați spre păcat. Însă El ne poruncește să luptăm, să ne recunoaștem defectele; nu pentru a ne face să ne fie frică, ci pentru a ne face să ne pocăim și pentru a promova dorința de a fi mai buni.

În plus, trebuie să ne amintim întotdeauna că suntem doar instrumente: *dar ce este Apolo? Sau ce este Paul? Niște slujitori, fiecare*

după cum i-a dat Domnul, prin care ați început să credeți. Eu am plantat, Apolo a udat, însă Dumnezeu a făcut să crească. Învățătura, mesajul pe care trebuie să-l răspândim, are rodnicia lui proprie și infinită, care nu este a noastră, ci a lui Cristos. Însuși Dumnezeu este cel care se angajează să ducă la îndeplinire lucrarea mântuitoare, să răscumpere lumea.

Credință, așadar, fără a lăsa descurajarea să ne domine; fără a ne opri la calcule pur omenești. Pentru a depăși obstacolele, trebuie să începi lucrând, implicându-te pe deplin în misiune, astfel încât același efort să ne conducă să deschidem noi drumuri. În fața oricărei dificultăți, aceasta este soluția: sfințenia personală, să te dăruiești Domnului.

A fi sfinți înseamnă a trăi așa cum a dispus Tatăl nostru din ceruri să trăim. Îmi veți spune că este greu.

Da, idealul este foarte înalt. Dar în același timp este ușor: este la îndemâna noastră. Când o persoană se îmbolnăvește, se întâmplă uneori că nu se găsește medicamentul potrivit. Pe plan supranatural, nu se întâmplă așa. Medicamentul este mereu aproape: este Cristos Isus, prezent în Sfânta Euharistie, care ne dăruiește harul Său și în celelalte Sacramente pe care le-a instituit.

Să repetăm, prin cuvânt și faptă: Doamne, mă încred în Tine, îmi este de ajuns providența Ta obișnuită, ajutorul Tău zilnic. Nu trebuie să-I cerem lui Dumnezeu mari minuni. Trebuie să-I cerem, în schimb, să mărească credința noastră, să lumineze inteligența noastră, să ne întărească voința. Isus rămâne mereu cu noi și se comportă întotdeauna ca cine este El.

De la începutul predicării mele, v-am avertizat împotriva falsei

îndumnezeiri. Să nu te tulbure să te cunoști așa cum ești: așa, din lut. Nu-ți fă griji. Căci tu și eu suntem fii ai lui Dumnezeu –și aceasta este o bună îndumnezeire–, aleși printr-o chemare divină încă din veșnicie:

Întrucât Tatăl ne-a ales în Isus Cristos mai înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și neprihăniți înaintea Lui!.

Noi, cei care suntem în mod special ai lui Dumnezeu, instrumentele Lui în ciuda mizeriei noastre personale, vom fi eficienți dacă nu pierdem din vedere conștiința slăbiciunii noastre. Ispitele ne oferă dimensiunea propriei noastre slăbiciuni.

Dacă vă simțiți deprimăți, când experimentați –poate într-un mod deosebit de viu– propria voastră falsitate, este momentul să vă abandonați complet, cu docilitate, în mâinile lui Dumnezeu. Se povestește că într-o zi un cerșetor a ieșit în întâmpinarea lui Alexandru cel Mare, cerând de pomană. Alexandru

s-a oprit și a poruncit să fie făcut stăpân a cinci orașe. Bietul om, confuz și uluit, a exclamat: eu n-am cerut atât de mult! Și Alexandru a răspuns: tu ai cerut ca cine ești; eu îți dau ca cine sunt.

Chiar și în momentele în care ne percepem cel mai adânc limitarea noastră, putem și trebuie să privim la Dumnezeu Tatăl, la Dumnezeu Fiul, la Dumnezeu Duhul Sfânt, știind că suntem părtași la viața divină. Nu există niciodată destule motive ca să privim înapoi: Domnul este alături de noi. Trebuie să fim fideli, loiali, să facem față obligațiilor noastre, aflând în Isus dragostea și încurajarea de a înțelege greșelile altora și de a ne depăși propriile erori. Astfel, toate aceste decăderi – ale tale, ale mele, ale tuturor oamenilor – vor fi, de asemenea, un sprijin pentru împărăția lui Cristos.

Să ne recunoaștem bolile noastre, dar să mărturisim puterea lui Dumnezeu. Optimismul, bucuria și convingerea fermă că Domnul vrea să se folosească de noi, trebuie să întocmească viața creștină. Dacă ne simțim parte din această Sfântă Biserică, dacă ne considerăm sprijiniți de stânca fermă a lui Petru și de acțiunea Duhului Sfânt, atunci ne vom hotărî să ne îndeplinim mica datorie a fiecărei clipe: să semănăm câte puțin în fiecare zi. Și recolta nu va încăpea în grânare.

Să încheiem acest moment de rugăciune. Aduceți-vă aminte – savurând, în intimitatea sufletului, infinita bunătate divină – că, prin cuvintele Consacrării, Cristos se va face cu adevărat prezent în Ostie, cu Trupul Său, cu Sângele Său, cu Sufletul Său și cu Dumnezeirea Sa. Adorați-L cu evlavie și devoțiune; reînnoiți în prezența Lui jertfa sinceră a iubirii voastre; spuneți-I

fără teamă că îl iubiți; mulțumiți-I pentru această dovadă zilnică de îndurare atât de plină de tandrețe, și stimulați dorința de a vă apropia cu încredere să vă împărtășiți. Eu rămân uimit înaintea acestui mister de Iubire; Domnul caută săraca mea inimă ca pe un tron, ca să nu mă părăsească dacă eu mă îndepărtez de El.

Mângâiați de prezența lui Cristos, hrăniți de Trupul Său, vom fi fideli de-a lungul acestei vieți pământești, iar apoi, în cer, împreună cu Isus și cu Mama Sa, ne vom numi biruitori. *Unde este, moarte, victoria ta? Unde este, moarte, ghimpele tău? Însă, mulțumire fie lui Dumnezeu care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Cristos.*

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/la-sarbatoarea-corpus-christi/> (08.08.2025)